

eglutė

1984
GRUODIS

eglutė

lapkritis
1984

TURINYS

- 3 PASAKAITĖ, R. Jotvingytė
- 4 KALĖDŲ LEGENDA, R. Jotvingytė
- 10 LAIMINGA NELAIMĖ, Pušėlė
- 17 GALVOSŪKIAI
- 22 KALĖDOS MIŠKE, E. Sinadskytė
- 24 GAMTA IR APLINKA: ŽIEMOS SVEČIAS, O. Saulaitienė
- 26 VAIKŲ KŪRYBA
- 30 KALĖDŲ ŠYPSENOS
- 31 1984 M. "EGLUTĖS" TURINYS

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Jurkauskas

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- E. Muliolienė — 3
- A. Sruoginienė — 5, 7, 9, 11, 12, 13, 14, 15
- A. Sutkuvienė — 8
- A. Muliolytė — 10
- P. Osmolskis — 22, 27, 28, 29
- A. Trinkūnas — 23
- M. Girniuvienė — 30

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

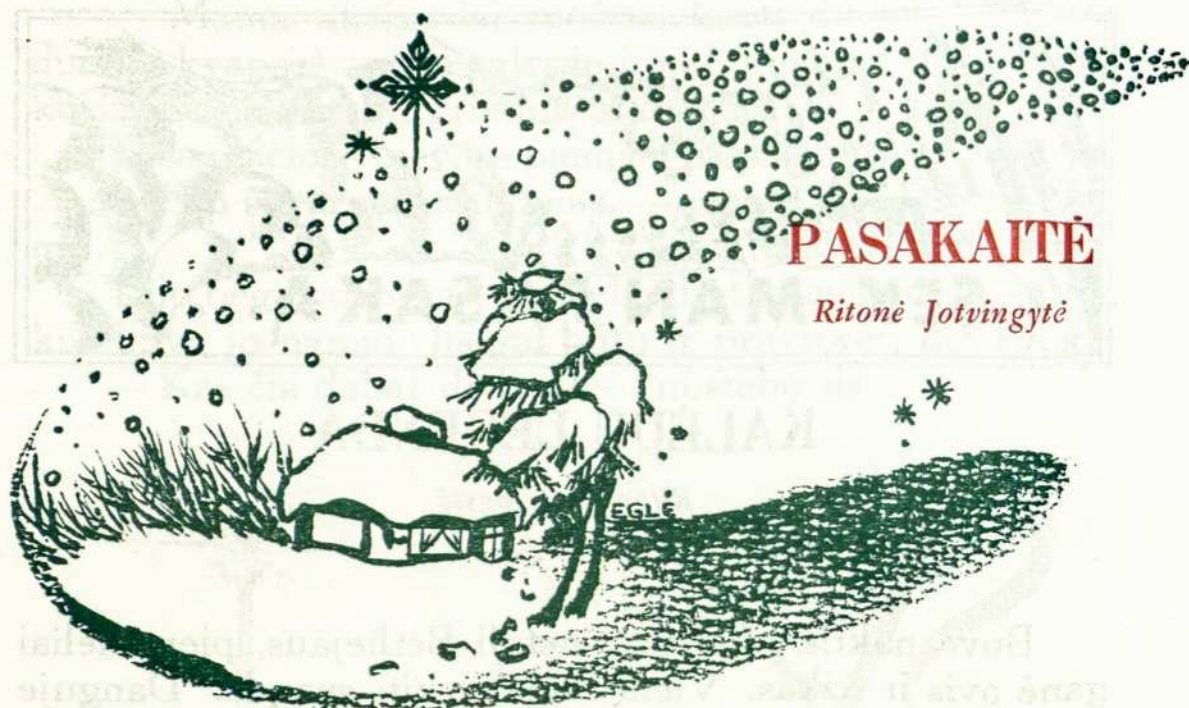
ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

PASAKAITĖ

Ritonė Jotvingytė

**Gimė šventas Kūdikelis,
Kai jau snaigės krito,
Kai pilkieji debesėliai
Barstė jas lig ryto.**

**Jie apsnigo, padabino
Stogą prakartėlės,
Kad dailus ir baltas būtų
Namas mažutėlio.**

**Bet, kai saulė šventą rytą
Į Betliejų kėlės
Švietė auksu ir blizgėjo
Stogas prakartėlės.**

KALĖDŲ LEGENDA

Ritonė Jotvingytė

Buvo naktis. Pievose, netoli Betliejaus, piemenėliai ganė avis ir ožkas. Vieni budėjo, kiti snaudė. Danguje sužibo žvaigždutės. Buvo šviesiau.

Vienas piemenėlių, tas, kuris saugojo gyvulius, galvojo, kad jam būtų maloniau namuose. Jis žinojo, kad ten šilta ir jauku.

— Mama tikriausiai ruošiasi kepti duoną. Ak, tas duonos kvapas! . . . Jis galvojo ir galvojo apie šiltą duoną, kurią mama patepa grietine ar sviestu.

Tose plačiose pievose piemenėlis pasijuto toks mažas.

— Esu suvargęs ir alkanas, — mąstė jis. — Noriu namo . . .

Taip begalvodamas, pažvelgė Betliejaus pusėn, — ten, kur buvo jo namai. Jis gal būtų ir pravirkęs, bet staiga:

— Kas čia dabar dedasi? — nustebo jis.

O dėjosi štai kas. Virš Betliejaus sklido šviesa. Šviesa darėsi vis skaidresnė ir skaidresnė.

— Dega! Betliejus dega! — susijaudino piemenėlis ir ėmė žadinti kitus.

— Pavargome, leisk mums miegoti, — niurnėjo miegaliai.

— Ne, ne! Pabuskite! Žiūrėkite — taip niekuomet nebuvo. Betliejus dega! — nerimo mažasis piemenėlis.

Tikrai — taip niekuomet nebuvo. Nors šviesa buvo didelė ir labai skaidri, ji nebuvo panaši į gaisro pašvaistę. Betliejus nedegė.

Pamatę šviesą, sujudo ir piemenėlio draugai.

— Skubėkime namo! Gal ten reikia mūsų pagalbos? Skubėkime! — ragino vieni.

— Skubėkime, tai skubėkime. Bet kas bus su mūsų gyvuliais? — kalbėjo kiti. — Negalime palikti jų vienu.

Jie pasitarė, pasitarė ir, vieni nuskubėjo namo, o kiti liko pievose ir laukė žinios.

Užtruko gana ilgai, kol piemenys sugrižo. Jie tuoj ėmė pasakoti:

— Prakartėlėje Betliejaus pakrašty gimė Kūdikis. Kai tik jis gimė, iš dangaus nusileido žvaigždė. Ji sustojo ties ta prakartėle. Tai iš jos, iš tos žvaigždės, sklido ta nuostabi šviesa!

— Aš girdėjau, — kalbėjo kitas piemuo, — žmonės sakė, kad tas Kūdikis yra nepaprastas. Reiškia — jis iš Dievo... Aš nesuprantu, kas čia dedasi, bet žmonės tam Kūdikiui gieda giesmes. Jie sako, kad jis išpranašautas būti pasaulio valdovu...

— Ar jau dabar?

— Ne, ne dabar. Kai užaugs.

Naujiena buvo didelė. Visi valandėlę patylėjo.

— O aš girdėjau, — paskui atsiliepė dar vienas piemuo, — kad žmonės neša tam Kūdikiui dovanų. Reikia nueiti jį aplankyti ir nunešti jam bent mažą dovanėlę...

— Kokias dovanas galime jam duoti?

Žmonės sako, kad netrukus ateis trys išminčiai iš rytų jam nusilenkti. Eikime ir mes!

— Eikime, nors ir be dovanų!

— Ne, palaukit! Kaip mes eisime be nieko? Gal bent, va, tų poinsitijų priskynę nuneškim?...

— O ką jis, tas vaikelis, su tom žolėm darys?

— Nieko nedarys. Mes pasakysim, kad nieko daugiau jam neturėjom duoti.

— Gerai, prisiskinkim, — vienas po kito sutiko ir kiti piemenys. Jie prisiskynė puokštes tų plačiais lapais augalų ir, — nuskubėjo Betliejaus link.

Namelyje ir aplinkui jie rado daug žmonių. Ir štai — aslos viduryje ėdžiose gulėjo Kūdikis.

Piemenėliai nedrąsiai sušneko:

— Norėjome, labai norėjome aplankyti. Bet...

— Mes, matai, neturime nieko tau dovanoti.

— Tik štai iš mūsų pievų atnešėm tau... Va, priimk, — ir piemenėliai pasilenkė įteikti savo puokštes.

Kūdikis nusišypsojo. Ir štai, įvyko nuostabus dalykas. Kiekviena žalia pomsitijos šakelė savo viršūnėje praskleidė ryškiai raudonus, rausvus ir geltonus žiedus.

Susijaudinę piemenėliai prie Kūdikio kojų dėjo nuostabiai gražias žydinčių gėlių puokštes. O juk tai buvo žiema!

— Žmonės tiesą sakė... — tarp savęs šnibždėjosi piemenys.

— Jis — nuostabus!

Dieviškojo Kūdikio šypsena palaimintos poinsitijos ir dabar Kalėdų šventėse puošiasi tokiais pačiais, kaip anuomet, žiedais.

LAIMINGA NELAIMĖ

Pušelė

Debesys ritosi kaip didžiuliai kamuoliai. Trynėsi ir griuvo vienas ant kito. Tam didžiuliui, tikriausiai, perplėšė šoną, nes sniegas krito glėbiais. Toks baltas, minkštas sniegas, kaip tik Kalėdoms užsakytas.

— Vaikai, rytoj Kūčios. Eglutę paruošim šiandien, — pasakė mamytė, statydama į kampą aukštą, laibą pušaitę.

— Bet, mamyte, čia pušelė, — nusiminė Saulutė. — Mums reikia eglutės.

— Šiomet bus gera ir pušelė. Jei norim siųsti dovanų pusbroliukams į Lietuvą, turim pinigų taupyti, — aiškino mama.

Vaikai ilgai vargo, kol pritvirtino pušelei pastovą. Tokia laiba ji buvo, kad vis griuvo ir griuvo. Žiūrėk, atrodo stovi. Tik nekvėpuok! Ir vėl krypta į šoną. Ir vėl taisyk.

Pagaliau Saulutė su Rytu ėmėsi šiaudinukus kabinti. Labai ir labai atsargiai lenkė plonas šakutes.

— Imk tik pačius lengviausius, — rimtai patarė Saulutė broliui. Berniukai vis kantrybės mažiau turi.

— Žinau, žinau, — kalbėjo Rytas. — Kad tos jos šakos kaip smilgos! Paliesti negali.

Bet kai uždėjo spalvotą bumbulą — žlegt viskas ant grindų! Ir šiaudinukai, ir bumbulas, ir pušelė, ir vaikai išsitiesė ant kilimo.

Saulutė tuoj pravirko. Rytas giliai atsiduso.

— Neverk, Saule, — ramino jis sesutę.

— Kad viskas susi. . . susilaužė, — kūkčiojo mergaitė. — Kas dabar bus?

Nelaimės apžiūrėti atbėgo ir mamytė tešluotom rankom.

— Vaikai, šluostykit vandenį!

Rytas pagriebė rankšluostį, o Saulutė savo lėlės kaldriukę. Vandenį šiaip taip susėmė, bet vaizdas buvo gan liūdnas.

— Na, važiuojam eglutės. Nieko nebus, — tarė mama, plaudama rankas. — Gal rasim kur pigiau parduoda. Kas su manim?

— Aš!

— Ir aš! — šaukė nudžiugę vaikai.

Ir katinas Pūkis galvą įkišo pasižiūrėti, kas čia dedasi. Bet kartu važiuoti jis nenorėjo. Išspruko iš Ryto rankų ir palindo po sugriuvusia pušimi. Visi juokėsi iš tokio keisto kalėdinio papuošimo.

Už poros mylių nuo namų buvo krūva puikiausių eglių. Vaikai išsirinko pačią gražiausią, bet ji buvo brangi. Mamytė tik galvą kraipė. O Saulutė pribėgusi prie pardavėjo, ėmė jam aiškinti, kas nutiko pušelei. Kaip ją puošė, ir kaip ji krito, ir kaip Pūkis palindo.

— Na, tai gal jau nuleisiu jums kainą, — nusišypsojo ūsotas žmogus.

Mama tikrino pinigus. Per mažai.

— Gal imkim aną, mažesnę, — siūlė mama. — Su nuolaida ir pinigų man užteks.

Vaikai žiūrėjo didelėm akim į pardavėją.

Tas nusiprunkštė. Nusikosėjo. Nusišluostė nosį.

— Na jau, imkit, imkit tą dičkę. Už dolerį. Ką su jumis padarysiu!

— Ačiū, ačiū! — sušuko vaikai. — Mes jums pyrago rytoj atvešim. Ir... pasimelsim, kad jūsų eglutės gerai augtų!

Pardavėjas su mama pririšo eglutę ant automobilio stogo.

— Laikys! Važiuokit, — pamojo jis ranka.

Brrr-brrr-brrr stenėjo mašina, kopdama į kalną.

— Čia, tikriausiai, yra ledo, — atsiduso mama. — Ratai tik sukasi. Sunku užvažiuoti. — Vaikai tylėjo susirūpinę.

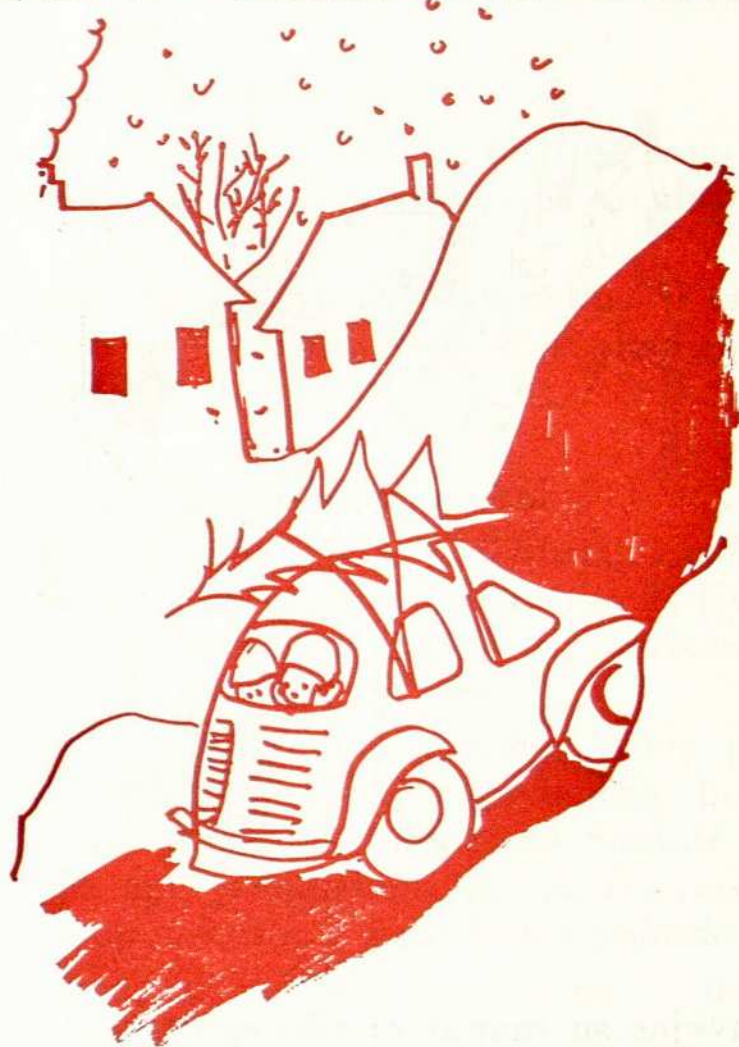
Mašina stovėjo persikreipusi į šoną, labai labai arti didelio namo kampo.

Staiga, mašina slystelėjo atgal. Ir eglutė, ir vaikai,
ir mama, visi nudardėjo į pakalnę.

— Namas! — suriko Rytas.

— Eglutė! — suriko Saulutė.

— Tik, tik... — atsiduso mama. — Ačiū Dievui.

— Aš žinau, mamyte! — staiga sugalvojo Rytas. — Tas ponas! Jis mums padės, — ir, nieko nelaukdamas, jis peršoko per pusnį ir nudūmė.

Už kelių minučių ūsotas ponas jau sėdėjo už vairo. Išvežė mašiną iš pusnies ir parodė kitą gatvelę, kad nereiktų į slidų kalną važiuoti.

— Ačiū dar sykį, — tarė mama. — Jums daug vargo su mumis...

— Nieko, nieko. Ir aš prisimenu Kalėdas... Kai buvau mažas, mes Rusijoje labai iškilmingai švėsdavom. Eglė — devynių pėdų, su tikrom žvakėmis... Dėl vaikų, ponias, dėl vaikų, — kalbėjo žmogus, vis spausdamas mamai ranką.

— Tai ir jūs, kaip mes. Į vakarus pasitraukėt...

— Taigi. Beveik neturėjau pasirinkimo. O dabar, gailios. Šeima paliko... — bandė aiškinti žmogus.

— Tai jūs pas mus Kūčioms... — sušuko Saulutė ir klausiančiai pasižiūrėjo į mamą.

— Aišku, labai kviečiam, — pritarė mama. — Ir mes švenčiam pagal savo papročius. Ateikite, bus labai malonu geriau susipažinti.

Žmogus padėkojo. Pažadėjo.

Grižę namo, vaikai su dideliu triukšmu ištempė eglutę ir puolė prie darbo. Ir tėvelis jau buvo namie. Kiek buvo kalbų, kiek juoko.

— Tėveli, vargšas tas ponas, ar ne? — paklausė Saulutė, dėdama paskutinį šiaudinuką.

Visi sėdėjo ant sofos ir gėrėjosi išpuošta eglute.

— Sunku jam, — pritarė tėvelis. — O kiek pasaulyje yra žmonių be pastogės. . .

— Be eglučių, — pritarė Rytas.

— Be dovanų, — atsiduso Saulutė.

— Bent kai kuriems dar galime padėti. . . — įsiterpė mama. — Ačiū Dievui už tai! Ir štai, prie Kūčių stalo turėsime svečią. Primins jis mums visus varge.

Vakare, kai jau visi miegojo, Saulutė dar vieną sykį turėjo patikrinti eglutę, ir Betliejų, ir Kūdikelį šiauduose.

— Va, Jėzuli, atnešiau tau savo lėlę. Tau bus linksmiau, kol aš miegosiu. Ir ačiū už eglutę. Ir už tą poną. Ir už viską. . .

Ji pasilenkė ir pabučiavo Kūdikeliui į nosytę.

— Labanaktis.

Nakties šventą tylą surinko Saulutės maldos žodžius.

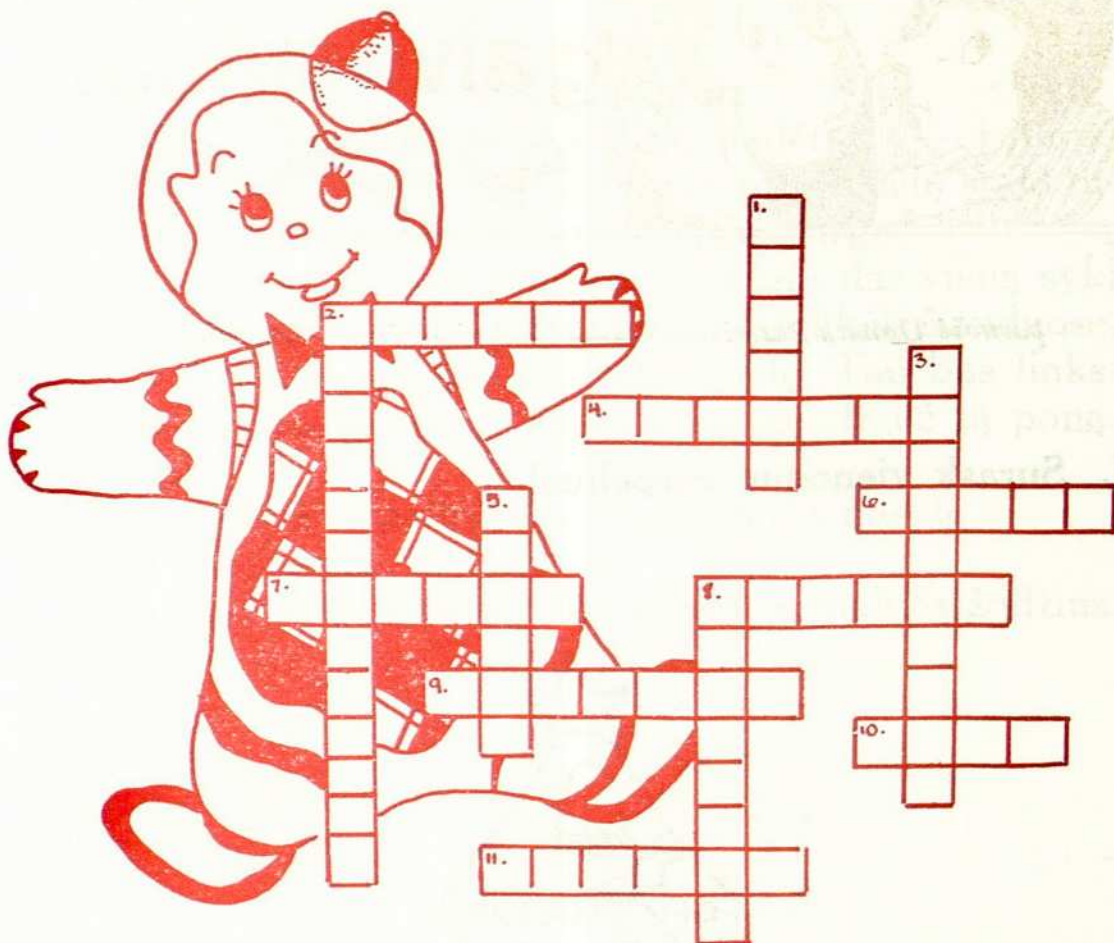

paruošė Donata Puterienė, Laima Underienė ir ses. Ona Mikailaitė

I. Surask vienodus varpelius!

II. MEDUOLIO KRYŽIAŽODIS

Skersai:

2. Baltas gėrimas.
4. Saulėgražų spalva.
6. Kaip paukščiai keliauja.
7. Šilta pirštinė, pirštinės.
8. Garsų derinys.
9. Kalėdų senio rūbų spalva.
10. Daug vandens — prilyta arba papilta.
11. Ant piršto nešiojamas papuošalas.

Žemyn:

1. Ant ko ragana joja.
2. Iš popieriaus iškirpta figūra
(du žodžiai)
3. Įrėmuotas meno kūrinys.
5. Toks, kaip smilga.
8. Toks, kaip debesėlis, arba
karakulo kailis.

Atsakymai: skersai — pienes geltona lekiaria tilto smuzikaraudonabala žiedas — žemyn — slenktapopierinė lele pavėis klaspionas minkeštas.

III. GYVULIŲ MİSLĖS

1. Du bėga, du veja, du žiūri, du klauso, šeši šimtai paskui švilpia. karlys.
2. Kailiniai po pievas bėginėja. Syva.
3. Su ūsais, kaip katė; su uodega, kaip katė; plaukuotas kaip katė, bet ne katė. sakiučka
4. Kaulo burna, mėsos barzda, du kartus gimsta, vieną kartą miršta. saigdy
5. Būtų paukštis, bet plaukuotas. Būtų žvėris, bet sparnuotas...tėbi
6. Kas namus su savim nešasi? raigės

IV. SUJUNK!

Sujunk skiemenis pirmoj dėžėj su skiemenimis antroj dėžėj ir sudaryk žodžius.

V. Šiuose sakiniuose žodžiai yra sumaišyti. Trūksta tvarkos! Ar gali žodžius sustatyti alfabetine tvarka?

1. bananinio Aušros atsikando Andrius blyno.
2. ratukais parke tolyn pasilinksminęs taku riedėjo Paulius.
3. paraudusį kol Katrytė patinusį kentėjo mama pirštą kantriai plovė.
4. į žalią tupėjo žvelgė Tomas žolėje tarakonas tabako žirnių tyliai tankumyne.

VI. ATSPEK!

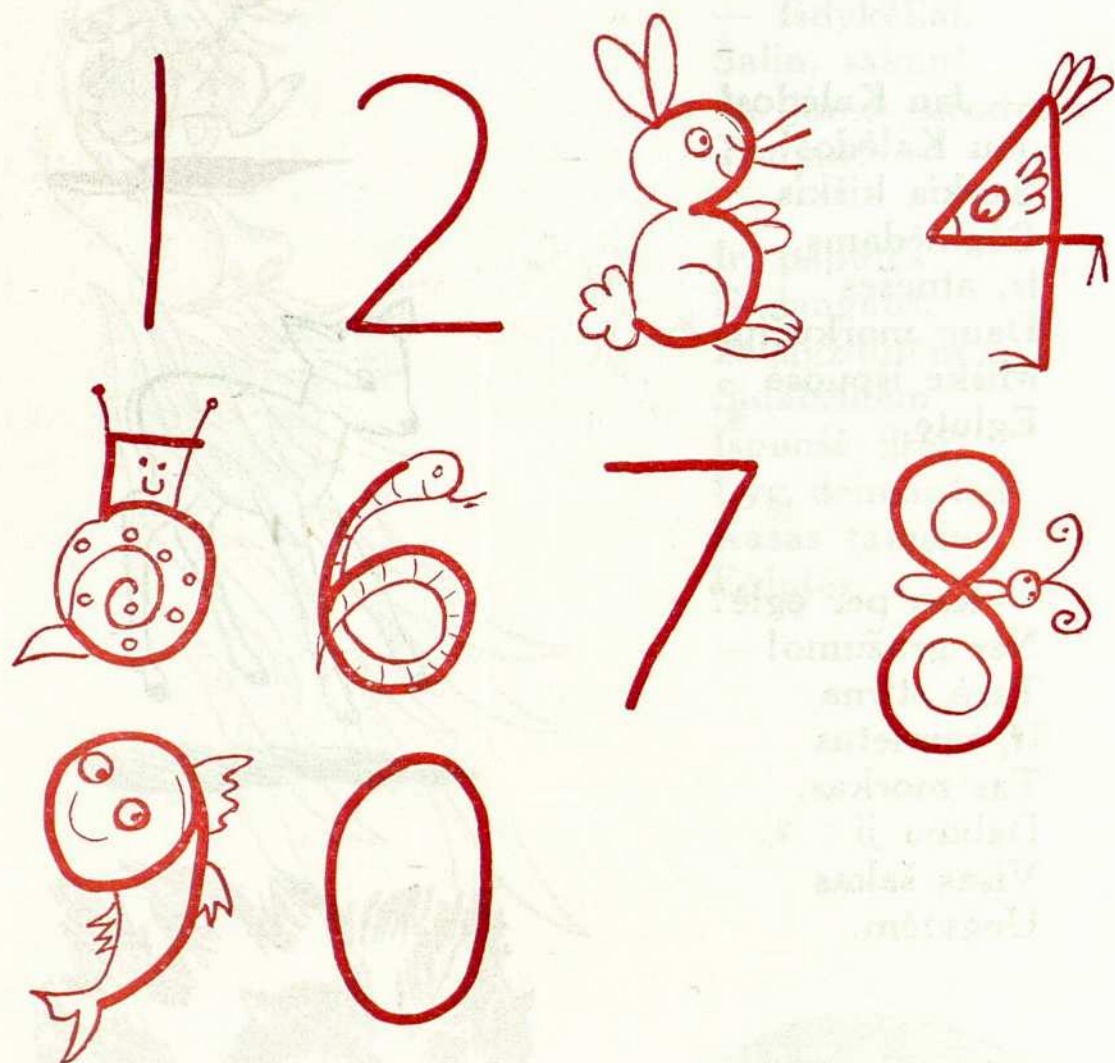
Nubrauk nereikalingas raides ir pamatysi, ką kiškis tau linki.

LOINPKDSMHU
OŠPVDENJTAU
KNAYLBĖJDOU

VII. LINKSMI SKAIČIAI!

Ar gali atspėti, kas įpiešta į šiuos skaičius?
Ir tu įpiešk gyvuliuką ar paukštį ten, kur tuščia.

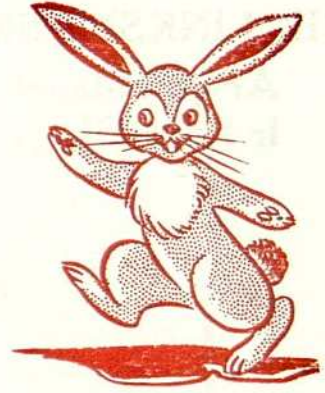
VIII. KAIP PERKELTI?

Vienoje pusėje upės stovi trys ponai ir trys plėšikai. Jie nori persikelti į kitą pusę. Prie kranto vandenyje yra pririšta valtis, į kurią telpa tiksliai du žmonės. Kaip jie turi keltis, kad plėšikai nenuskriaustų ponų? Reikia atsiminti, kad nei vienoje, nei kitoje pusėje upės negali būti plėšikų daugiau, kaip ponų.

KALĖDOS MIŠKE

Eugenija Sinadskytė

— Jau Kalėdos!
Jau Kalėdos! —
Šaukia kiškis
Bėginėdams.
Ir, atnešęs
Daug morkučių,
Miške išpuošė
Eglutę.

— Kas per eglė?
Nėr gražumo! —
Tarė stirna
Ir, numetus
Tas morkas,
Dabino ji
Visas šakas
Uogytėm.

— Tai kvailystė! —
Staugė vilkas
Iš piktumo.
Ir, nužėręs
Jis uogas,
Žalias eglutės
Šakeles kaulais
Iškabino!

**Bet Šiaurys,
Pamatęs tai,
Pakratė barzdą
Neramiai:
— Išdykėliai,
Šalin, sakau!
Aš jums parodysiu
Tuoju!**

**Ir, papūtęs
Iš dangaus,
Zvaigždutėm
Sidabrinėm
Išpuošė jįsai,
Lyg deimantais,
Kasas tamsias
Eglutės.**

**— Jau Kalėdos!
Jau Kalėdos!
Šaukia žvėrys
Pralinksmėję.
Ir, sustoję
Jie ratuku,
Ištrepsena sau
Polkutę.**

ŽIEMOS SVEČIAS

Ona Saulaitienė

— Ai, ai, ai, — verkia alkanas svečias, sename riešutų medyje. Visur balta, bet mažų pėdsakų pusnyse nematyti. Pelytės, klausydamos to šiurpaus balso, tik sudreba ir džiaugiasi, kad neišbėgo iš savo urvelio tarp riešuto šaknų.

Žinau aš tą mūsų žieminį svečią ir visus jo reikalus. Vasarą — miškas jo namai, bet, orui atšalus, jis atsikraus to į inkilą su didele, voverių išgraužta skyle sename riešute.

Kai jis pirmą kartą atsirado, paukščiai taip triukšmavo, kad išbėgau laukan pažiūrėti, kas dedasi. Ar čia karas? Ar katinas? O gal vanagas juos taip išgasdino?..

Paukščiai skraidė ir klykė prie senojo riešuto. Jame kabėjo rudas skuduras. Ko dabar čia to skuduro bijoti! Bet ne, tai ne skuduras — tai apuokas! Jį kartais vadina pelėda, bet apuokas gražiau. Jis vidutinio dydžio — yra didesnių ir mažesnių, — rudas su truputį juodo primaišyta. Akys didelės, oranžinės.

Spokso apuokas į mane. Nesupranta, kam tas triukšmas.

— Ko tie kvaili paukščiai iš manęs nori? Aš čia sau ramiai tupiu, o jie iš proto eina!

— Labas, apuoke. Man tu patinki, bet nemanyk, kad visi čia bus tavo draugai. Žinau aš tave! Dieną tu labai geras, bet naktį tavo akys tampa prožektoriais, ausys — radarais. Vos tik kas sujuda, vos tik kokia pelytė iškiša nosytę iš urvo, tu žaibo greitumu nusileidi. Kapt, aštriais nagais čiumpi sau vakarienę.

Apuokas nieko man nesako. Tik spokso savo oranžinėm akim.

— Gali gyvent tame inkile, jei nori. Aš tavęs neišvairysiu. Aš ne pelytė, nebijau. Bet paukščiai ir maži graužikai (pelytės, voveraitės, kiškiai) žino, kas tu toks. Jie nesidžiaugia nauju kaimynu.

Dabar apuokas atskrenda kiekvieną žiemą pas mus. Patinka jam tas inkilas su voverių išgraužta skylė. Bet, kai sniegas ima tirpti, kai plikos gluosnių šakos darosi geltonos geltonos ir paskui žalsvos, girdžiu už lango:

— Ai, ai, ai, ai.

— Tai svečias atsisveikina.

UŽMIK, VAIKUTI

Didžioji žemė yra tavo Mama, —
 Ji tave laiko.
 Gražusis dangus yra tavo Tėvelis, —
 Jis tave globoja.
 Užmik, vaikuti,
 Užmik.

Vaivorykštė yra tavo sesuo, —
 Ji tave myli.
 Stiprūs vėjai yra tavo broliai, —
 Jie dainuoja tau.
 Užmik, vaikuti,
 Užmik.

Mes visi tave saugosime
 Per geras ir blogas dienas.
 Mes visi būsime su tavim
 Nuo ryto iki nakties...
 Užmik, vaikuti,
 Užmik!

Paulius Bagdonas
K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje
 (eilėraštis laimėjo specialią premiją)

Darius Udry
Jackson, Michigan

KALĖDOS

Kalėdų šventės ateina žiemos metu. Kasmet jos būna gruodžio 25 dieną; keičiasi tik savaitės diena. Šiomet jos bus sekmadienį. Žmonės jų labai laukia, o labiausiai tai vaikai. Kiekvienas iš jų nori gauti daug dovanų. Parduotuvės prieš Kalėdas puošiasi privilioti pirkėjus. Gatvėse matyti daug įvairių spalvų šviesų. O svarbiausia, tai Kalėdų Senelis. Jų atsiranda labai daug. Tėvai eina su vaikais pas senelį. Vaikai prašo Senelį atnešti jiems daug įvairių dovanų. Senelis visiems prižada, nes jam tai nieko nekainuoja. Tuos žaislus vaikams nupirks tėvai. Mažieji galvos, kad juos atnešė Kalėdų Senelis.

Kalėdų išvakarėse yra KŪČIOS. Jas čia ruošia tik lietuvių kilmės žmonės. Daugumas kanadiečių pirmąją Kalėdų dieną ruošia iškilmingus pietus, — tai vadinami “kalakuto pietūs”.

Kūčių vakarą, pagal lietuvišką paprotį, susirenka visi šeimos nariai tai vakarienei. Ją pradeda laužydami ir pasidalindami plotkele. Tai Dievo duona. Šeimininkė, jei tik išgali, paruošia tai vakarienei net dvylika valgių, tik neduoda mėsos.

Tą vakarą uždega šviesytes ant gražiai papuoštos Kalėdų eglutės. Vieni gauna dovanėles tą patį vakarą ir jas atidaro. Kiti tai atlieka Kalėdų rytą. Suvalgę Kūčias, apie vidurnaktį, eina į bažnyčią pamaldoms. Tai BERNELIŲ MIŠIOS. Tos pamaldos primena Kristaus gimimą. Čia yra tikroji Kalėdų Švenčių prasmė. Daugelis gal net tai pamiršta.

*V. Kudirkos lit. mokykla
Stepas Jurgutis, 13 m.
Ottawa, Canada*

KALĖDŲ PRASMĖ

Vida sėdėjo savo kambaryje prie lango. Ji galvojo apie artėjančias Kalėdas. Ji buvo pilna smalsumo, ką atneš Kalėdų Senelis? Vida buvo dar maža ir nesuprato tikrosios Kalėdų prasmės. Kalėdos jai buvo tik gauti daug įvairių dovanų.

Vieną kartą jos vyresnysis brolis bandė paaiškinti, kad Kalėdos yra Jėzaus gimimo diena. Reikia švęsti džiaugsmingai, kadangi gimė Jėzus Kristus, pasaulio Išganytojas. Turime visi eiti į bažnyčią ir pagarbinti gimusį Jėzų. Kalėdos yra ir artimo meilės šventė. Pasaulyje yra daug vaikų ir senelių, kurie miršta badu. Jiems reikia maisto, drabužių ir pastogės. Tokie vaikai negalvoja apie žaislus, bet išalkę laukia tik maisto.

Taip jai aiškino brolis. Vida klausydama susimąstė. Jai atėjo mintis:

— Pasakykime mamai, kad nepirktų man žaislų, o pakviestų ką nors iš globos namų, kurie neturi jokių giminių. Tai bus mūsų geras darbelis Kalėdoms ir parodysime meilę artimui.

Brolis labai pritarė sesers minčiai.

Vida greitai nubėgo pas tėvus ir papasakojo, ką buvo sugalvojusi. Jie buvo patenkinti, girdėdami tokią gerą mintį. Visi nutarė pakviesti apleistą senelį Kalėdoms, kad jis pajustų Kalėdų dvasią savo širdyje ir nebūtų pamirštas žmonių.

*Dainius Brazaitis
K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje*

LINUTĖS KALĖDOS

Gyveno kartą maža mergytė vardu LINUTĖ. Ji labai laukė Kalėdų. Belaukdama dažnai išeidavo pasivaikščioti į artimą miškelį. Vaikščiodama dažnai ji galvodavo apie lėlę. Ji buvo mačiusi gražią lėlę parduotuvės lange. Ji labai norėjo gauti tokią lėlę Kalėdoms. Lėlė buvo brangi, o jos tėveliai neturtingi. Linutė buvo tikra, kad tai tik svajonė.

Tame miškelyje gyveno nykštukai, kurie talkindavo Kalėdų Seneliui lankant vaikučius. Nykštukai išpėjo mergytės mintis ir norėjo jai padėti. Jie prašė Kalėdų Senelį Linutei kaip nors padėti. Kalėdų Senelis, pagalvojęs kiek, jiems pažadėjo. Senelis turėjo draugą, kuriam reikėjo gero darbininko. Jis patarė jam nusamdyti Linutės tėvelį. Tas sutiko ir nuvažiavęs jį nusišamdė. Linutės tėvelis labai pradžiugo. Jis gavo darbo keletai savaitių prieš pat Kalėdas. Taip jis uždirbo per tą laiką pakankamai pinigų, kad galėjo nupirkti Linutei Kalėdoms dovanėlę. Tėvai nutarė nupirkti dukrytei gražią lėlę. Linutė to nežinojo.

Atėjus Kalėdoms, Kūčių vakarą, prie papuoštos eglutės susėdo visa šeima. Tėveliai užklausė Linutės, kokią dovanėlę ji norėtų gauti iš Kalėdų Senelio. Linutė, kiek pagalvojusi, atsakė, kad jai nesvarbu yra dovanėlė; ji norėtų, kad tėvelis ir mamytė ją ir toliau mylėtų. Tada tėvai ištraukė iš po eglutės didelę, gražią dėžę ir padavė jai. Linutė labai nustebo. Atidariusi dėžę, pamatė jos išsvajotą lėlę. Ji buvo labai laiminga; apkabinusi savo tėvelius, labai jiems dėkojo. Šitų Kalėdų ji niekuomet neužmiršianti. Tuo tarpu nykštukai miške nusišypsojo — jie buvo taip pat labai patenkinti.

*Daiva Jurkutė, 12 m.
V. Kudirkos lit. mokykla
Ottawa, Canada*

Linas: Man atrodo, kad vyrai neina į dangų!

Rimas: Kodėl?

Linas: Nes nemačiau nė vieno angelo su ūsais.

Tėvas: Kodėl tu neini į vaikų choro repeticijas? Juk Kalėdos čia pat, giesmių nemokėsi!

Garsas: Kad mokytojas moko giedoti dviem balsais, o aš tik vieną turiu...

Gediminas: Tėveli, nupirkim Kalėdų Seneliui lėktuvo bilietą.

Tėvas: Bet jis juk roges turi.

Gediminas: O jeigu tos stirnos paklys?... Aš nė vienos nemačiau prie mūsų namų...

Senutė: Kodėl verki, mergyte, Juk Kalėdos visai netoli.

Mergaitė: Kad visi gaus Kalėdų atostogas, o aš ne!

Senutė: Kaip tai gali būti! Aš parašysiu laišką tavo mokytojui.

Mergaitė: Bet aš dar neinu į mokyklą!...

KALĖDŲ ŠYPSENOS

Dėdė: Tai ką šiemet duosi savo broliukui Kalėdoms?

Darius: Nežinau. Pernai jam daviau slogą.

Rimas buvo geras visą dieną, nes buvo Kalėdos. Bet vakare:

Mama: Kas nuėjo gult nepakabinęs rūbų?

Rimas: Turbūt Adomas...

Mama: Maryte, tavo batai ne ant tų kojų užmauti!

Marytė: Bet, mamyte, kad aš kitų kojų neturiu.

Mokytoja: Jonuk, kurių dviejų dalykų būtinai reikia krikštui?

Jonukas: Vandens ir vaiko.

1984 METŲ "EGLUTĖS" TURINYS

	nr.	psl.
EILĖRAŠČIAI		
<i>Augienė, D. —</i>		
Zuikis	4	14
<i>Jotvingytė, R. —</i>		
Sausi, sausi!	1	1
Tu, vasari	2	3
Vėl gegužė!	5	10
Pasakaitė	10	3
<i>Kašiubienė, A. —</i>		
Rudens diena	8	3
Lapkritis	9	3
<i>Lipčiūtė, D. —</i>		
Velykos	4	3
Kaip mama	5	10
Birželis	6	3
Į mokyklą	7	3
<i>Minelga, J. —</i>		
Kelionė į erdves	1	15
<i>Nemunėlis, V. —</i>		
Man nupirko rogutes	2	10
Žiogas ir bitutė	6	10
<i>Sinadskytė, E. —</i>		
Trys draugai	7	18
Kalėdos miške	10	22
<i>Yla, S. —</i>		
Šventam Kazimierui	3	3
<i>Žitkevičius, L. —</i>		
Katinėlis	8	13
PASAKOS IR PASAKOJIMAI		
<i>Butkienė, N. —</i>		
Margučių konkursas	4	4
<i>Inga, L. —</i>		
Karaliaus varpai	3	11
<i>Jokubaitytė, D. —</i>		
Daržo dienoraštis	6	4
<i>Jotvingytė, R. —</i>		
Kalėdų legenda	10	4

	nr.	psl.
<i>Kvietytė, M. —</i>		
Gegužė	5	4
<i>Pasaka iš Afrikos —</i>		
Kiškio protas	1	12
<i>Pušelė —</i>		
Pagyrimas	3	4
Laiminga nelaimė	10	10
<i>Radžius, A. —</i>		
Kelionė į Merkurijų	9	12
<i>Rasa, R., —</i>		
Lino gimtadienis	7	4
<i>Razminas, P. —</i>		
Koplytėlė	2	4
<i>Sruoginytė, L. —</i>		
Pasaka	8	4
<i>Stačiokaitė, L. —</i>		
Paklydęs erdvėlaivis	I	4
"	II	2
"	III	3
"	IV	4
"	V	5
"	VI	6
<i>Teta Audronė —</i>		
Pingvinas Cepelinas		
Vokietijoje	1	7
Cepelinas skrenda	2	11
Burtininkas pingvinų		
mieste	3	15
Cepelinas virėjas	6	12
Nelaimė	8	16
(su Dainavos JAS stovyklos		
8-to būrelio pagalba.)		
Cepelino naujas		
draugas	9	4
(su Dainavos JAS stovyklos		
1 ir 8 būrelių pagalba.)		

	nr.	psl.		nr.	psl.
VERTIMAI			<i>Normantaitė, S. —</i>		
<i>Gauch, P.L. —</i>			2,23;		
Dėžė	7	11	<i>Puterienė, D. ir Underienė L. —</i>		
(sulietuvino M. Bakšytė- Richardson ir V. Bakšys.)			2,20; 3,23; 5,21; 6,25; 9,25 10,17		
GAMTA IR APLINKA			AR ŽINAI?		
<i>Abromaitienė, A. —</i>			Kas yra patarlės ir priežodžiai	2	18
Medžiai	9	9	<i>Mikailaitė, O. —</i>		
Katės	8	21	Kas atrado Ameriką?	7	22
<i>O.M. —</i>			Olimpiniai žaidimai tada ir dabar	5	14
Kaip žmonės pradėjo skraidyti	1	21	<i>Udrienė, R. —</i>		
Kodėl kiškiai ir kiaušiniai?	4	18	Ar žinai, kas įvyko rugsėjo 8-tą?	7	20
Ar taip tikrai yra?	6	18	Trys šventės	8	14
<i>O.S. —</i>			Kaip pasiruošti Kalėdoms?	9	28
Kaimynas, kurio niekas nenori sutikti	5	18			
Žiemos svečias	10	24			
GALVOSŪKIAI IR ŽAIDIMAI			ŠYPSNIUKAI		
1,17; 4,23; 7,25; 8,25;			1,32; 5,32; 7,32; 10,30		
<i>Abromaitienė, A. —</i>			VAIKŲ KŪRYBA		
9,25;			1,26; 2,24; 3,27; 4,27; 5,25;		
<i>Mikailaitė, O. —</i>			6,30; 7,29; 8,30; 9,30; 10,26		
10,17;					

“EGLUTĖ” VISIEMS LINKI
LABAI LINKSMŲ ŠV. KALĖDŲ!

Neužmirškite atnaujinti prenumeratą.

Nuo 1985 m. kaina \$10.00 metams.